

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **K. P.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2017, č. j. OAM-609/ZA-ZA11-ZA17-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, kterou doplnil prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce. Namítal, že byl v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech, namítal porušení ustanovení § 2 odst. 4 a

§ 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu, článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť bylo zasaženo do jeho soukromého života a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť žalovaný při svém rozhodování nevzal v potaz zájem dítěte jako přední hledisko.

3. Žalobce zopakoval důvody, které ho vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to obavu z návratu na Ukrajinu z důvodu válečného konfliktu ve východní části Ukrajiny, neboť pochází z města Snižne z Doněcké oblasti, kde přetrvávají boje, obává se obvinění ze separatismu. Má za to, že z uvedeného důvodu mu v případě návratu hrozí vážná a že jsou v jeho případě dány podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu ke splnění podmínek vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a k definici vnitřního ozbrojeného konfliktu (srovnej rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č.j. 5 Azs 28/2008-68). Odkázal na různé novinové články včetně webových odkazů o vojenských operacích v oblasti Luhanska a Doněcka.
4. K obavě, že bude obviněn ze separatismu, uvedl, že lidé z Donbasu jsou ve zbytku Ukrajiny pronásledováni, on sám by byl přímo na Ukrajině hranici zatčen jako terorista z důvodu místa svého původu. Přesídlení v rámci Ukrajiny je pro něho nereálné, neboť mu z uvedeného důvodu hrozí nebezpečí i v ostatní části Ukrajiny. K posouzení možnosti vnitrostátní ochrany poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74. Dále odkázal na zprávu MZV USA o stavu lidských práv na Ukrajině za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017, která hovoří o nedostatečné podpoře vnitřně vysídleným osobám. Žalobce se do východní části Ukrajiny nemůže vrátit, protože tam není bezpečno, nemá se kam přestěhovat do západní části země, kde navíc bude ze strany obyvatel terčem diskriminace a obviňování ze separatismu, přičemž ani ze strany státu nemůže počítat s podporou.
5. Žalobce namítá, že jeho vycestování je rovněž v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (dále jen „ČR“). V této souvislosti se dovolává rodinného a soukromého života založeného v ČR, kde žije již 16 let. Nyní žije s družkou, s níž má dceru. Jeho vycestování na Ukrajinu by bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (tj. právo na respektování soukromého a rodinného života) a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť by mu bylo znemožněno stýkat se s jeho dcerou a pečovat o ní. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby a odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z návratu do vlasti pro pronásledování ze separatismu a snaha setrvat na území ČR se svými blízkými. Poukázal na to, že žalobce o mezinárodní ochranu žádá aktuálně po páté, přičemž první žádost podal v roce 2001. Žalovaný odmítá žalobcovu tvrzení, že lidé z Donbaské oblasti jsou ve zbytku Ukrajiny pronásledováni pro svoje místo původu a jsou obviňováni, či přímo zatýkáni tajnými službami pro separatismus, jak žalobce uvedl v pohovoru k jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

7. K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že žádná z informací, které žalovaný obstaral, nedosvědčuje, že by na Ukrajině mělo docházet k pronásledování lidí z východních oblastí státními strukturami. Uvedené informace naopak uvádějí, že se ukrajinská vláda snaží spoluobčanům, kteří museli tyto oblasti nedobrovolně opustit, jako tzv. vnitřně vysídlené osoby, materiálně i právně pomoci. Ve světle těchto informací pak žalovaný zcela odmítá tvrzení žalobce, že by měl být zatčen policií ihned při přechodu ukrajinské hranice pro separatismus, nebo obviněn z terorismu jen základě toho, že pochází z oblasti Donbasu. Uvedené námitky jsou dle žalovaného nadnesené a spekulativní.
8. Žalovaný dále uvedl, že žalobce se pohybuje od roku 2003 v ČR legálním i nelegálním způsobem a do své vlasti se od začátku roku 2003 již nenavrátil. K bezpečnostní situaci, která na Ukrajině panuje, žalovaný namítl, že za poslední dva roky je zcela patrné, že konflikt ve východních oblastech Ukrajiny ustal a nijak se nešíří do zbytku země. K rodinné situaci žalovaný upozornil na to, že žalobce jako rodinný příslušník občana ČR má k dispozici právní nástroj, jak v ČR setrvat legálním způsobem v podobě zákona o pobytu cizinců, jehož institutů měl a má možnost využít. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

9. Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce. Napadené rozhodnutí přezkoumal podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů.
10. V přezkumném řízení soud ze správního spisu ověřil následující rozhodné skutečnosti. Žalobce podal dne 8. 7. 2016 opakovanou, v pořadí již pátou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále také jen „ČR“). V doplnění žádosti a následných dvou pohovorech uvedl, že je ukrajinské národnosti i státní příslušnosti, pravoslavného náboženského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany a nikdy se politicky neangažoval. Je rozvedený, v ČR má dceru (J. P.), která je státní příslušností ČR. Na Ukrajině naposledy žil (od narození) ve městě Snižne v Doněcké oblasti. Ve vlasti neměl žádné problémy se státními orgány, soudy, policií nebo armádou, snažil se žít slušně.
11. Do ČR přicestoval v roce 2001, kdy také poprvé neúspěšně požádal o mezinárodní ochranu. Vrátil se na Ukrajinu a v březnu 2003 opět přijel do ČR (na pozvání od přítelkyně) a její území již neopustil. O mezinárodní ochranu aktuálně žádá proto, že je na Ukrajině pronásledován, jde mu o život. V místě, odkud pochází, je válka, dopadají tam bomby, ukrajinská armáda používá zakázané zbraně. Lidé, kteří odtud vycestují, jsou ve zbytku Ukrajiny pronásledováni. Obává se, že přímo na ukrajinské hranici by byl zatčen jako terorista z důvodu místa svého původu. V rámci Ukrajiny nemá místo, kam by se mohl přestěhovat, nikde nemá žádné zázemí, byl by z něj bezdomovec. Stručně popsal svou azylovou historii. Uvedl, že na území ČR pobýval legálně do července 2003, poté již nelegálně. Nemohl odjet a nechat zde přítelkyni s dcerou. V roce 2005 byl z důvodu nelegálního pobytu zajištěn policií a podal druhou žádost o mezinárodní ochranu. Nyní zde pobývá opět nelegálně, v roce 2009 mu skončila platnost pasu a v roce 2015 mu byla zamítnuta žádost o sloučení s rodinou. V případě návratu se obává zadržení a obvinění ze separatismu. Do vlasti se vracet nechce, v ČR má družku a dceru, žije zde již 16 let, chtěl by zůstat s rodinou. Na Ukrajině ho nic nečeká.

12. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace MZV ČR, č. j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016 a č. j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016, Informace OAMP: Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24. 11. 2016, Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině v období od 16. 8. 2016 do 15. 11. 2016 ze dne 9. 12. 2016. Ve správním spisu jsou dále založeny podstatné části z předchozích čtyř neúspěšných žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR a příslušných rozhodnutí žalovaného (od roku 2001 do roku 2013), které jsou rovněž stručně zrekapitulovány na straně 3 napadeného rozhodnutí. Žalobci byla dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Uvedené možnosti žalobce využil, uvedl, že odpovídají skutečnosti, nenavrhoval doplnění podkladů.
13. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
14. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
15. Krajský soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce žádné skutečnosti o tom, že by vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod na Ukrajině, za kterou by byl nějakým způsobem postihován, ani neuváděl. Z jeho výpovědi naopak vyplývá, že nemá žádné politické přesvědčení a že ve své vlasti neměl žádné problémy se státními orgány.
16. Krajský soud souhlasí i se závěrem, že žalobcem uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit ani jako důvodné obavy z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, jejichž výčet je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další.
17. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že z vlasti odcestoval již v roce 2001, v roce 2003 se na Ukrajinu vrátil a opětovně přicestoval do ČR, kde předtím navázal partnerský vztah s českou státní příslušnicí. V témže roce se mu zde také narodila dcera, kterou chtěl vychovávat. Krajský soud konstatuje, že důvodem přechodných žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo tvrzené vyhrožování ze strany soukromých osob, zdravotní stav dcery, rodinné vazby na území ČR a snaha setrvat zde. Žalobce ani v jednom případě se svými žalobami neuspěl před krajskými soudy ani před Vrchním soudem (v prvním případě) a Nejvyšším správním soudem.

18. V současné páté žádosti o mezinárodní ochranu žalobce přichází s tvrzením o obavách z pronásledování z důvodu svého původu (z východní části Ukrajiny) a obvinění ze separatismu. Žalovaný se uvedeným tvrzením žalobce podrobně zabýval na straně 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Na základě konkrétně citovaných informací o zemi původu vyhodnotil obavu žalobce z pronásledování lidí z východní Ukrajiny státními orgány a obavu ze zatčení či obvinění ze separatismu za nepodloženou, když naopak poukázal na snahu ukrajinské vlády pomoci vnitřně vysídleným osobám z východní části Ukrajiny (viz Informace OAMP: Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24. 11. 2016). Stejně tak ani krajský soud nenalezl pro žalobcova tvrzení žádnou oporu v citovaných podkladových zprávách, které žalobce nezpochybnil, a poukazuje zejména na skutečnost, že žalobce z Ukrajiny naposledy vycestoval v roce 2003, a od té doby pobývá na území ČR. Žalobce nikdy v průběhu tohoto ani předešlých řízení neuváděl, že by byl separatistou, či s nimi sympatizoval, spolupracoval nebo je v jejich činnosti podporoval. Jeho obava není založena na reálném podkladě a z podkladových zpráv vyplývají možnosti, jak lze případným obtížím čelit a na jaké státní orgány je možné se s žádostí o pomoc obrátit.
19. Z žalobcových opakovaných žádostí i vlastních vyjádření je zřejmé, že se na Ukrajinu vrátit nechce (z důvodu ztráty tamního zázemí, zatímco v ČR má dceru a přítelkyni) a hledá „nové azylově relevantní důvody“ pro svoji opakovanou žádost. Z uvedeného lze dospět k závěru, že hlavním motivem žalobcovy opakované žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o legalizaci pobytu na území ČR, kde pobývá legálně i nelegálně již 17 let. Uvedený důvod však nelze podřadit pod výše uvedené taxativně vymezené důvody pro udělení azylu dle § 12 cit. zákona. Právní úprava pobytu cizinců na území ČR je obsažena v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, jehož institutů žalobce mohl a může využít. Rovněž z konstantní judikatury Nejvyššího správního vyplývá, že samotná snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (srovnej například rozsudky ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94 nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), jakož i to, že azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003). V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 - 60, v němž se uvádí, že *„Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010, je uvedeno, že *„Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území ČR a nelze jej využít jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec přestal splňovat podmínky pro získání pobytového statusu dle zákona o pobytu cizinců na území ČR“.*
20. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

21. Ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 zákona o azylu (azyl z humanitárního důvodu) žalobce v žalobě žádné námitky neuplatnil. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.
22. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
23. V § 14b odst. 1 zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Proti citovanému ustanovení žalobce rovněž žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnil.
24. Krajský soud uvádí, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
25. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce neuvedl a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť z podkladových zpráv vyplývá, že Ukrajina patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy již v roce 2000.
26. Žalovaný se řádně vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání s odkazem na výklad těchto pojmů (ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech) Evropským soudem pro lidská práva. Krajský soud doplňuje, že proti žalobci nebylo ve vlasti nikdy vedeno žádné trestní stíhání a v průběhu správního řízení se nezmínil o žádném jednání vůči sobě ze strany státních orgánů Ukrajiny, které by bylo možné považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se zabýval i tím, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Ze zprávy MZV

ČR č. j. 103518/2016-LTPT ze dne 3. 6. 2016 vyplývá, že není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu na Ukrajinu nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů. Po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí nečelí větším problémům než ostatní občané Ukrajiny. Krajský soud tak uzavírá, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu nehrozí.

27. Ve vztahu k ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný na základě obstaraných informací uvedl, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný připustil, že žalobce pochází z oblasti, která je brána jako tzv. konfliktní, může však pro své přesídlení zvolit jiný region své země, kde je bezpečnostní situace v pořádku.
28. Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na základě ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu k aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze ve východní části Ukrajiny v Doněcké a Luhanské oblasti. Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017-17, ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 Azs 189/2018, ze dne 24. 9. 2018, č. j. 5 Azs 55/2017). Žalobce uvedl, že pochází z Doněcké oblasti, která je jednou ze dvou oblastí Ukrajiny, kde může docházet k ozbrojeným střetům. Vzhledem k možnosti vnitřního přesídlení mimo zmíněné dvě ohrožené oblasti, je možné případnou obavu žalobce z vážné újmy vyloučit. Jak je již uvedeno výše, žalobce může využít státní podpory pro vnitřně přesídlené osoby (viz Informace OAMP: Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24. 11. 2016).
29. Přisvědčit lze i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu). Žalovaný se této otázky, zejména v souvislosti s rodinnou situací žalobce, podrobně věnoval na straně 9 napadeného rozhodnutí. Odkázal v tomto směru na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (podrobně citovanou), z níž vyplývá, že rodinné vazby cizince v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, a že k řešení soukromého a rodinného života neslouží zákon o azylu, ale zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.
30. Na žalobní námitku o porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť bylo zasaženo do soukromého života žalobce a porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte (zájem dítěte jako přední hledisko), lze nalézt odpověď v rozsudku Nejvyššího správního soudu, ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008, v němž je uvedeno, že *„rozhodnutí správního orgánu o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy*

žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR. V takovém případě tedy není ani relevantní důvod pro to, aby správní orgán rozhodující o azylu či správní soud přezkoumávající takové rozhodnutí upřednostňoval ve smyslu čl. 10 Ústavy ustanovení stěžovatelkou uváděného článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvy o právech dítěte či jiných mezinárodních smluv zakotvujících právo na soukromý a rodinný život či základní práva dítěte před ustanoveními soudního řádu správního či zákona o azylu, neboť žádná kolize mezi těmito normami za daných okolností nenastává.“

31. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se soubhlasnou poznámkou“ (srovnej např. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010-74, a ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 68/2013-29).
32. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci a odpovídá okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 a § 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 odst. 4 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vznikly, proto nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 17. ledna 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně